

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Z. J.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, proti **žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.9.2008, č.j.: CPR-8950/ČJ-2008-9CPR-V243,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 17.9.2008, č.j.: CPR-8950/ČJ-2008-9CPR-V243, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení v celkové výši 7 760,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Odboru specializovaných činností, Oddělení pátrání ze dne 12.4.2008, č.j.: SCPP-167-91/BR-OPK4-SV-2006, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s odkazem na ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 tohoto zákona uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byla rozhodnutím

stanovena na 8 let, doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 písm. a) a c), § 172 odst. 3, § 179 tohoto zákona, kdy není možné rozhodnutí vykonat, se doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, přerušuje na dobu, po kterou nelze toto rozhodnutí vykonat. Pro případ vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 písm. a) a c), § 172 odst. 3, § 179 tohoto zákona, byla doba k vycestování stanovena v délce 30 dnů od odpadnutí tohoto důvodu. Zároveň správní orgán I. stupně rozhodl podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců a dle § 85 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), vyloučil odkladný účinek odvolání.

Žalobce v podané žalobě předně vytýkal žalovanému, že jej ve smyslu § 93 odst. 1 správního řádu ve vazbě na § 37 odst. 3 správního řádu nevyzval k odstranění nedostatků, které spočívaly v absenci odůvodnění podaného odvolání tak, jak je stanoveno v § 82 odst. 2 správního řádu. Žalovaný tak rozhodl o podaném odvolání, aniž by zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu. K uvedené námitce žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové č.j.: 54 Ca 1/2008-30, ze kterého vyplývá, že odvolání je podáním ve smyslu ust. § 37 správního řádu, a to s ohledem na ust. § 93 odst. 1 správního řádu. Tvrdil, že žalovaný rozhodl o odvolání, kterým se nemohl zabývat, neboť neobsahovalo rozsah, v němž bylo napadáno a konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního posouzení ve věci či nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu či nedostatek dokazování.

Namítal, že část výroku správního orgánu I. stupně, podle kterého „pro případ vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 písm. a) a c), § 172 odst. 3, § 179 tohoto zákona, kdy není možné rozhodnutí vykonat, se doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, přerušuje na dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat“, je nezákonné. Z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze totiž dovodit, že doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území je spojena s dobou platnosti rozhodnutí. Nelze proto vykonatelnost rozhodnutí přerušit na základě individuálního správního aktu. Správní orgán je oprávněn zasáhnout do běhu doby platnosti jen v souladu s ust. § 101 správního řádu formou nového rozhodnutí po provedeném novém řízení, a to jen po právní moci původního rozhodnutí. Neexistuje právní předpis, který by správní orgán opravňoval k tomu, aby běh doby platnosti rozhodnutí mohl přerušit.

Tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, neboť nebylo vydáno podle ustanovení, na základě kterého nebylo s žalobcem zahájeno správní řízení. Řízení ve věci správního vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno dne 20.12.2006 podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod) 2 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 7 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 6.8.2007 bylo správním orgánem I. stupně vydáno oznámení, že řízení zahájené dne 20.12.2006 bude vedeno i jako řízení ve věci vydání správního vyhoštění z území ČR podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 tohoto zákona. Dle žalobce správní orgán I. stupně nebyl oprávněn vydat takovéto oznámení a nebyl oprávněn tímto způsobem rozšířit předmět řízení o toto ustanovení, neboť správní řád takový postup neumožňuje. Uvedené oznámení tak bylo realizováno mimo rámce správního řádu a v rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu. Nadto rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení vydání meritotorního rozhodnutí neupravuje. Rozhodnutí o správním vyhoštění lze vydat pouze podle § 119 odst. 1 správního řádu. Žalobce měl zároveň za to, že k oznámení ze dne 6.8.2007 došlo ze strany správního orgánu I. stupně účelově, aby se správní orgán vyhnul v rozhodnutí odůvodnění námitky, uvedených v odvolání ze dne 16.3.2007 a které byly odvolacím orgánem uznány jako oprávněné. Zejména se jedná o námitku, podle které není možné překročit státní hranici

mimo hraniční přechod a současně přes nezjištěný hraniční přechod a námitku, že v rozhodnutí ze dne 2.3.2007 není řádně odůvodněno určení doby, po kterou se žalobce zdržoval na území neoprávněně.

Dle žalobce správní řízení o správním vyhoštění s ním nebylo ani nemohlo být řádně zahájeno. Žalobci byla sice dne 20.12.2006 předána písemnost označená jako zahájení správního řízení. Podle ust. § 46 odst. 1 věta druhá správního řádu oznámení musí mj. obsahovat předmět správního řízení, tj. nejen označení a citaci zákonného ustanovení, podle kterého je řízení vedeno, ale zejména skutkové vymezení předmětu řízení. V případě řízení o správním vyhoštění musí oznámení o zahájení řízení obsahovat přesný popis jednání cizince, které je důvodem zahájení řízení. Nutnost přesně popsat předmět řízení nejen právně, ale především skutkově vyplývá i z § 9 a § 48 odst. 1 správního řádu. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 73/2002. Rovněž tvrdil, že v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20.12.2006 není srozumitelná pasáž „...zahajuje ve věci správního vyhoštění z území České republiky podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 7 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb...“, neboť není jasné, jaký význam má termín v souběhu. Správní orgán neobjasnil, co podle něj tento souběh znamená a jaké z něj plynou právní následky. I z tohoto důvodu tak není zřejmé, zda správní orgán I. stupně zahájil řízení pouze podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, anebo i podle dalších dvou ustanovení, které jsou s ním v jakémsi souběhu neznámého významu.

Konečně žalobce tvrdil, že dne 6.8.2007 bylo správním orgánem I. stupně vydáno usnesení, na základě kterého bylo Oddělení cizinecké policie Prostějov dožádáno o provedení sepsání protokolu o vyjádření účastníka řízení podle § 18 odst. 1 správního řádu s B. M. Tento úkon byl proveden dne 8.8.2007. Namítal, že předmětný protokol nemohl být použit v řízení jako důkaz a podklad pro rozhodnutí podle § 51 odst. 1 správního řádu, protože byl získán v rozporu s právními předpisy. O provedení tohoto úkonu nebyl žalobce ani jeho právní zástupce vyrozuměn, ačkoliv nebezpečí z prodlení a žalobce se nevzdal práva účasti při dokazování. Je povinností správního orgánu podle § 4 odst. 3 správního řádu s dostatečným předstihem uvědomit dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí to účel úkonu. Navíc jde-li o úkon, který byl iniciován ze strany správního orgánu, nikoliv jiným účastníkem správního řízení. Nadto dle žalobce B. M. nelze považovat za účastníka řízení ve smyslu ust. § 27 odst. 2 správního řádu, neboť nemůže být dotčena na svých právech a povinnostech. Za účastníka řízení může být považováno pouze nezletilé dítě, nikoliv jeho matka. O této skutečnosti svědčí i obsah protokolu o vyjádření s B. M. ze dne 8.8.2007, neboť z něj vyplývá, že se jedná svou podstatou o svědeckou výpověď, nikoliv o vyjádření účastníka řízení. Dle žalobce se správní orgán I. stupně snažil svým postupem, kdy B. M. označil za účastníka řízení, obejít účast žalobce u výslechu B. M. jako svědka.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo: Dle žalovaného v průběhu správního řízení v předmětné věci bylo postupováno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem. Správní orgán I. stupně zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo následně správním orgánem I. stupně přijato. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, jakými úvahami byl správní orgán I. stupně veden při hodnocení důkazů. Správní vyhoštění dle žalovaného bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Žalobce se dopustil vědomého porušení právních norem ČR. Narušení veřejného pořádku závažným způsobem spatřuje správní orgán I. stupně jednak v jeho vědomém neoprávněném vstupu a pobytu na území bez platného víza, překročení státních hranic bez provedené hraniční kontroly, především pak v jeho dalším jednání, účelovém

uznání otcovství k občanu ČR (k tomu žalovaný odkázal na protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný s B. M. dne 8.8.2007) a účelové tvrzení o sdílení společné domácnosti s nezletilým občanem ČR (viz šetření ze dne 1.3.2007), kterým také došlo k zneužití práva. Konstatoval, že předmětem posouzení byl celkový způsob jednání žalobce a jeho přístup k dodržování českého právního řádu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť se dopustil protiprávního jednání, s nímž zákon rozhodnutí o správním vyhoštění spojuje s tím, že zákon o pobytu cizinců nezakazuje uložit správní vyhoštění bez toho, aby protiprávní jednání cizince bylo vyřešeno jako přestupek či trestný čin. Veřejný pořádek je neurčitý právní pojem, který není legálně definován a jehož obsah je naplňován především praxí příslušných orgánů. Veřejným pořádkem lze označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování, výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy, za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí třeba chápat jako obecně uznávané závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgány mají možnost chránit proti tomuto nežádoucímu jednání zájmy státu a společnosti. Obecný (veřejný) zájem spočívá v ochraně ČR před neoprávněně získanými povoleními k pobytu na jejím území cizinci. Žalovaný dospěl k závěru, že závažnost protiprávního jednání žalobce plně odůvodňuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedl, že po pečlivém zvážení všech okolností a při zohlednění jednání žalobce, tj. nabídnutí finanční částky za zapsání do rodného listu dítěte, překročení státní hranice bez provedené kontroly a pobývání na území bez platného víza a také s ohledem na skutečnost, že žalobce je zapsán do rodného listu občana ČR, hodností dobu 8 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR, jako adekvátní. Poukázal na to, že závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 31.3.2008, č.j.: MV-343-634/OAM-2008 nebyl shledán důvod znemožňující vycestování a vycestování žalobce do země státního občanství je možné. K dopadům napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný sdělil, že prohlášení o určení otcovství k nezletilému občanu ČR učinil žalobce s cílem získat právní titul, na základě kterého mu vznikne oprávnění pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území tohoto státu. Žalobce uvedl, že žije ve společné domácnosti s L. S. S. a její dcerou Y. L., která je občankou ČR-. Oba jmenovaní odmítli o svém rodinném životě uvést další podrobnosti, správním orgánem nebylo šetřením potvrzeno, že by spolu sdíleli společnou domácnost a stávající informace nemohou být dostatečným a prokazatelným důkazem o jejich skutečně existujícím rodinném vztahu. V této souvislosti žalovaný přihlédl i k tomu, že skutečně odpovědným za výživu nezletilé Y. L. je kromě matky také otec dítěte, který je občan ČR a nic mu nebrání se na výchově a výživě dítěte podílet. Také z pohledu, že žalobce i L. S. S. jsou státními občany Čínské lidové republiky a mohou v rodinném životě pokračovat mimo území ČR, je důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění zcela přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Uzavřel, že posouzením proporcionality mezi veřejným zájmem na správním vyhoštění žalobce na straně jedné a zájmem na ochraně jeho základních práv a svobod na straně druhé, dospěl správní orgán k závěru, že vzhledem k povaze jeho protiprávního jednání převážil společný zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad zájmem na ochraně osobních vztahů.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný k námitkám uplatněným v žalobě sdělil, že neshledal, že by odvolání žalobce ze dne 5.5.2008 nemělo náležitosti dle § 37 odst. 2 správního řádu. Z podání bylo patrné, kdo je činí a které věci se týká. Podání obsahovalo označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Dle žalovaného náležitosti odvolání ho opravňovaly k použití fikce ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný správní orgán přezkoumává v plném rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Jak ze zákonné dikce vyplývá, soulad s právními předpisy přezkoumává odvolací orgán u rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v plném rozsahu. Věcnou správnost rozhodnutí však odvolací orgán přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Je tak v zájmu odvolatele, aby uvedl skutečnosti, o které své odvolání opírá, tedy skutečnosti

odůvodňující jeho názor, že napadeným rozhodnutím byl na svých právech nebo právem chráněných zájmech nepříznivě dotčen nebo že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon. Dle žalovaného nepochybil, když žalobce nevyzval k odstranění nedostatků podání a dovodil použití fikce, že nezúžením rozsahu odvolání na konkrétní část nebo část rozhodnutí, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí celého. Ve skutečnosti, že žalobce v podání uvedl, že své odvolání doplní ve lhůtě do 15 dnů, a toto neučinil, neshledal žalovaný důvody pro postup podle § 37 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce si byl vědom vady svého podání a jeho námitky v žalobě jsou tak ryze obstrukční. K námitce uvedené v žalobě ohledně části výroku, kterou se pozastavuje běh doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území, uvedl, že smyslem institutu správního vyhoštění cizince je zájem ČR na tom, aby se v ČR nebezpečný cizinec na jejím území dále nezdržoval. Před novelou zákona o pobytu cizinců, provedenou zákonem č. 428/2005 Sb., byla doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, shodná s dobou platnosti rozhodnutí. Cílem provedené novelizace bylo reagovat na to, že doba platnosti běžela i tehdy, pokud bylo rozhodnutí nevykonatelné, například z důvodu podání žádosti o azyl. V řadě případů tak správní vyhoštění skončilo, aniž by bylo vykonáváno, případně byla jeho doba podstatně zkrácena. Po uvedené novele je doba, po kterou nelze cizinci na základě rozhodnutí o správním vyhoštění umožnit vstup na území, shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, počíná tedy ve většině případů běžet uplynutím lhůty stanovené k vycestování cizince z území. Důvody suspendující výkon rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývají ze zákona o pobytu cizinců (§ 119 odst. 5,6, § 119a odst. 4, § 42e odst. 2, § 172 odst. 3, § 179) a též ze zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (§ 32 odst. 5). K ostatním námitkám žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud rozhodoval ve věci bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci vyjádřili s takovým postupem soudu souhlas.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

Podle ust. § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní

firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle odst. 3 nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle ust. § 93 odst. 1 správního řádu jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.

Podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, nebo

Podle odst. 2 písm. b) rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let.

Podle ust. § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu účastníky řízení (dále jen "účastník") jsou v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.

Podle odst. 2 účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

Soud věc právně posoudil takto:

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, neboť jej nevyzval k odstranění nedostatků podaného odvolání, spočívající v absenci jeho odůvodnění.

K uvedené námitce ze správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 12.4.2008, č.j.: SCPP-167-91/BR-OPK4-SV-2006 bylo o žalobci podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 tohoto zákona uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byla rozhodnutím stanovena na 8 let, doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 písm. a) a c), § 172 odst. 3, § 179 tohoto zákona, kdy není možné rozhodnutí vykonat, se doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, přerušuje na dobu, po kterou nelze toto rozhodnutí vykonat. Pro případ vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 písm. a) a c), § 172 odst. 3, § 179 tohoto zákona, byla doba k vycestování stanovena v délce 30 dnů od odpadnutí tohoto

důvodu. Zároveň správní orgán I. stupně rozhodl podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců a dle § 85 odst. 2 správního řádu vyloučil odkladný účinek odvolání. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 22.4.2008 blanketní odvolání s tím, že jej ve lhůtě do 15 dnů odůvodní. Podáním ze dne 5.5.2008 žalobce opětovně sdělil správnímu orgánu, že odvolání odůvodní ve lhůtě 15 dnů. O uvedeném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Tuto námitku shledal soud oprávněnou. U uvedené námitky soud vyšel z ust. § 82 odst. 2 správního řádu, které explicitně upravuje náležitosti odvolání. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že každé odvolání musí mít předně náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a dále musí obsahovat údaj o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Tedy na podané odvolání je především nutno nahlížet jako na podání účastníka správního řízení, směřující vůči správnímu orgánu, které vedle náležitostí, stanovených v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, musí obsahovat i některé náležitosti další, a to údaj o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Nemá-li podané odvolání všechny uvedené náležitosti je na místě, aby správní orgán uplatnil postup podle § 32 odst. 3 správního řádu a vyzval odvolatele k jeho doplnění a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. O správnosti uvedeného postupu ostatně svědčí i ust. § 93 odst. 1 správního řádu, jenž zakotvuje mj. subsidiaritu ustanovení druhé části, hlavy II, tj. včetně ustanovení § 37, na odvolací řízení. K obdobnému závěru ostatně dospěl i Nejvyššího správního soudu v Brně v rozsudek ze dne 6.3.2009, č.j.: 1 As 4/2009-53 (blíže viz www.nssoud.cz), na který shora uvedený soud též odkazuje. Vzhledem k tomu, že správní orgány nevyzval v projednávaném případě žalobce k doplnění podaného blanketního odvolání o uvedení skutečnosti, v čem žalobce spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, postupovaly v rozporu se správním řádem. S ohledem na shora uvedené tak soud shledal námitku žalobce oprávněnou.

žalobce dále tvrdil, že část výroku správního orgánu I. stupně, podle kterého „pro případ vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 písm. a) a c), § 172 odst. 3, § 179 tohoto zákona, kdy není možné rozhodnutí vykonat, se doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, přerušuje na dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat“, je nezákonná, neboť vykonatelnost rozhodnutí nelze přerušit na základě individuálního správního aktu. Rovněž pak neexistuje právní předpis, který by správní orgán opravňoval k přerušení doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

I tuto námitku shledal soud důvodnou. Shora uvedený soud má v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen „NSS“) ze dne 9.12.2009, č.j.: 1 As 67/2009-64 za to, že část výroku, podle kterého „pro případ vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 písm. a) a c), § 172 odst. 3, § 179 tohoto zákona, kdy není možné rozhodnutí vykonat, se doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, přerušuje na dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat“, lze vnímat, vzhledem k tomu, že se dotýká délky trvání povinnosti strpět omezení možnosti vstupu na území ČR, která je napadeným rozhodnutím ukládána, jako vedlejší ustanovení výroku ve smyslu ust. § 68 odst. 2 in fine správního řádu. Jedná-li se tak o vedlejší ustanovení výroku, pak je nezbytné, aby i tato část splňovala nároky, které jsou správním řádem na výrok kladeny. Vzhledem k tomu, že tyto požadavky, zde nejsou splněny, když zejména není zřejmé, podle jakého ustanovení bylo v daném případě rozhodováno, je tato část výroku nezákonná. Na výše uvedeném pak nic nemůže změnit konstatování správního orgánu I. stupně, uvedené v odůvodnění rozhodnutí, že o přerušení doby bylo rozhodnuto z důvodu, že v případě překážek vykonatelnosti rozhodnutí

by nedošlo k faktickému výkonu rozhodnutí po stanovenou dobu, čímž by rozhodnutí nenaplnilo účel, pro který bylo vydáno. Ani v tomto případě totiž správní orgán I. stupně neuvedl, na jaké právní úpravě správní orgán své rozhodnutí založil. Ostatně zákon o pobytu cizinců v žádném ze svých ustanovení přerušení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, neupravuje. Z uvedeného důvodu shledal soud námitku žalobce důvodnou.

Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí žalobce spatřoval i ve skutečnosti, že toto rozhodnutí nebylo vydáno podle ustanovení, na základě kterého bylo s žalobce zahájeno správní řízení. Správní orgán nebyl oprávněn vydat oznámení ze dne 6.8.2007, kterým byl předmět řízení rozšířen, neboť platný správní řád takový postup neumožňuje. Navíc rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní řízení o správním vyhoštění, které bylo zahájeno dne 20.12.2006 pak nebylo zahájeno řádně, neboť oznámení neobsahuje přesný popis jednání žalobce, pro které bylo řízení zahájeno. Rovněž pak není vůbec jasný termín v souběhu, který správní orgán ve výroku využil.

K uvedené námitce ze správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Oznámením ze dne 20.12.2006, č.j.: SCPP-4167-1/BR-OPK4-SV-2006 správní orgán I. stupně zahájil podle ust. § 46 odst. 1 správního řádu s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 7 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Oznámením ze dne 6.8.2007, č.j.: SCPP-167-69/BR-OPK4-SV-2007 správní orgán I. stupně sdělil žalobci, že řízení ve věci správního vyhoštění bude vedeno i podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 tohoto zákona. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že v průběhu řízení byly zjištěny okolnosti svědčící o opakovaném závažném narušování veřejného pořádku ze strany žalobce na území ČR. Konkrétně o jednání žalobce, směřující k získání výhodnějšího postavení, jehož cílem je získat právo trvalého pobytu na území ČR. Dle správního orgánu získal cizinec postavení rodinného příslušníka občana EU účelovým jednáním-uznání otcovství.

Uvedené námitky neshledal soud oprávněnými. Správní orgán pochybil, pokud v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20.12.2006, č.j.: SCPP-167-1/BR-OPK4-SV-2006 neuvedl, ve kterém konkrétním jednání spatřuje naplnění důvodu pro správní vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, § 119 odst. 1 písm. b) bod 7 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedené pochybení však nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na nová zjištění učiněná v řízení o správním vyhoštění, a to že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, správní orgán I. stupně, nemohl žalobci uložit správní vyhoštění výlučně podle ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení na rodinné příslušníky občanů EU nedopadá. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu se správním řádem, když žalobci doručil nové oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6.8.2007, č.j.: SCPP-167-69/BR-OPK4-SV-2007, jímž žalobci sdělil, že řízení ve věci správního vyhoštění bude vedeno podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 tohoto zákona. V uvedeném oznámení, pak správní orgán I. stupně již konkrétně uvedl, ve kterém jednání žalobce spatřuje naplnění důvodů správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to v jednání, směřující účelově k výhodnějšímu postavení a získání práva trvalého pobytu na území ČR a v účelovém uznání otcovství. Z uvedeného důvodu je pak námitka žalobce o nejasnosti termínu „v souběhu“ irelevantní. Žalobce se mýlil, jestliže v podané žalobě tvrdil, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Již ze samotné uvozující věty uvedeného ustanovení, a to, že „rozhodnutí o správním vyhoštění občana EU nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat ...“ je zcela nepochybné, že správní orgán může uložit občanu EU nebo jeho rodinnému příslušníku správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Protože pak uvedené ustanovení neupravuje lhůty, v nichž nelze dotčené osobě umožnit vstup na území, bylo správním orgánem oprávněně poukázáno na ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu

cizinců, jenž naopak úpravu lhůt obsahuje. S přihlédnutím ke shora uvedenému tak soud neshledal námitky žalobce oprávněnými.

Konečně namítal, že protokol o vyjádření účastníka řízení s B. M. nelze využít, neboť žalobce nebyl vyrozuměn o jeho sepsání. B.M. nelze považovat za účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, neboť nemůže být dotčena na svých právech.

Ani tuto námitku neshledal soud oprávněnou. Pro posouzení uvedené námitky je rozhodující vymezení účastníků řízení ve věci správního vyhoštění otce dítěte. Při posuzování této otázky soud vyšel z právní úpravy účastníků řízení, obsažené ve správním řádu, neboť zákon o pobytu cizinců tuto problematiku neupravuje. Řízení ve věci správního vyhoštění cizince je zahajováno z moci úřední. Pro tato řízení správní řád stanovuje, že jejich účastníky jsou osoby, o jejichž právech nebo povinnostech bude rozhodováno (§ 27 odst. 1 písm. b) správního řádu) a dále osoby, jejichž práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčena (§ 27 odst. 2 správního řádu). Účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu je výlučně osoba o jejímž vyhoštění je rozhodováno (v daném případě otec dítěte). Účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu ve věci správního vyhoštění otce dítěte je toliko dítě samotné, neboť dítě může být rozhodnutím přímo dotčeno. Jedná-li se o nezletilé dítěte, pak toto musí být v řízení zastoupeno zákonným zástupcem, v projednávané věci matkou, která o něj pečuje. V daném případě správní orgán pochybil, když jednal s matkou dítěte jako s účastnicí řízení, přestože jí toto postavení s ohledem na shora uvedené nenáleží. Uvedené pochybení však nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť otázky, směřované vůči matce dítěte, měly ve své podstatě směřovat vůči jejímu dítěti, respektive vůči jeho zákonné zástupkyni (matce dítěte). Lze si pak jen stěžít představit, že by B. M. vypovídala jinak jen z důvodu odlišnosti svého postavení ve správním řízení. Z uvedených důvodů soud nepřisvědčil námitce žalobce.

Vzhledem k tomu, že soud shledal podstatné námitky žalobce oprávněnými, zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro výše vytčené vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a částkou 960,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. července 2010

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie